

SANTA MARIA, MARE DE DÉU (1er de Gener 2012)

En aquest primer dia cap de l'any, la benedicció de la primera lectura és per a nosaltres: Que el Senyor faci brillar el seu rostre sobre vosaltres... I retorna en el salm. El fragment de la carta als Gàlates (segona lectura) posa a la llum l'esdeveniment que ha fet brillar el rostre del Senyor: ens ha enviat el seu Fill " nascut d'una dona", i aquesta vinguda fa de nosaltres els seus fills. El rostre de Déu s'il·lumina quan anuncia el naixement del seu Fill als màgics. Enmig d'aquestes alegries, hi ha Maria, la mare de Déu, que "conservava i meditava tots aquests fets en el seu cor.

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA: Nombres 6,22-27

Aquest passatge del Llibre dels Nombres es podria dir *Ritual de benedicció*, ja que indica als sacerdots, descendents d'Aaron, les modalitats de la benedicció sobre el poble . Tres vegades, el sacerdot ha de pronunciar el nom de Déu. Aquesta repetició, afirma tot el bé que el Senyor vol pel seu poble. Procedint d'aquesta manera, el sacerdot posa el poble sota la protecció de Déu. El poble esdevé d'alguna manera la propietat del Senyor i, aquest, a canvi, té cura d'ell. Aquest lligam particular que uneix Déu al seu poble no és una relació pesant, feixuga, sinó tot al contrari: per dues vegades, s'hi senyala que Déu somriu.

SALM 66

Sens dubte és un salm de lloança que reprèn i amplifica la benedicció del llibre dels nombres (primera lectura). És una de les rares vegades en que algú demana a Déu que somrigui – perquè es tracta d'açò! Aquesta mirada somrient de Déu serà com un raig de sol pel poble, que, llavors, serà capaç de donar-ne testimoni entre les nacions. Aquestes, a la seva vegada, aconseguiran l'alegria a causa de l'acció benèfica del Senyor a favor de la creació i de les nacions. La salvació de Déu és per a tothom!

SEGONA LECTURA: Gàlates 4, 4-7

Pel seu naixement a Betlem, Jesús ha assumit plenament la nostra humanitat, però també la llei del poble on nasqué. Ell que pel seu evangeli ha donat la nova Llei, primerament, es sotmeté a la primera Llei, i açò des del seu naixement. Però ho ha transformat tot, alliberant la humanitat dels lligams del mal i de la mort, situant tots els qui el segueixen en una nova relació amb déu, vessant en ells l'esperit sant.

EVANGELI: Lluc 2,16-21

El que sorprèn d'entrada en aquest passatge de l'evangeli de l' infància a Lluc (però és veritat també per a totes les altres lectures del dia) , és la sobrietat del relat.

Sant Lluc, en el relat de la visita dels pastors al pessebre, no menciona el nom de Jesús. Diu simplement que els pastors "van descobrir Maria i Josep amb l'infant posat en una menjadora. Aquesta infantó rebre el nom de Jesús solament vuit dies més tard, a la circumcisió. Però de moment, quan els pastors el visiten, és simplement l'infant acabat de néixer de Maria.

Si es gira l'atenció sobre Maria, ja que és ella a la que la litúrgia celebra avui, es remarca que l'evangelista li fa tenir un paper amagat. Els pastors arriben a Betlem troben Maria i Josep, però és l'infant a qui els pastors venen a veure, i és de l'infant de qui parlaran a tothom quan se'n tornen, deixant Maria en una certa solitud. No hi ha ningú més a qui poder contar el que ha viscut, ni a Josep.

Ella no pot més que retenir aquests esdeveniments en el seu cor. I si es va encara més lluny en l'Evangeli, és constatat el fet que Maria viurà aquesta solitud nascuda de la missió única tot al llarg de la seva vida. En farà l'experiència a la presentació del seu Fill al Temple; al mateix Temple, dotze anys més tard igualment encara,; altra vegada quan Jesús deixarà sa casa per a una missió incomprensible. Ella coneixerà aquesta solitud al peu del Gòlgota, igualment després de la mort del seu Fill, al cor de la comunitat dels creients que es constituiran en Església. Sempre, ella porta tots aquests fets en el seu cor, rumiant-los i meditant-los.